— Нищо! Всичко е тихо.

И разказа ни той случката съ Колаасж Селимъ и бѣжанцитѣ.

— Та що казвашъ? — всичко мирно и тихо въ Брѣстово? — поде баба.

— Мирно и тихо. Вече нѣма золуми. Чаршията е отворена. Нашенци снощи се върнаха отъ тамъ и разказаха. Колаасж Селимъ, каймакамина, Юсуфъ кадията и тъстъ му Бали ефенди сж стегнали здраво въ ржцетѣ си всички хаирсъзи турци въ града. Никой не смѣе пакость да направи.

Селянинътъ отмина.

Явно бѣше, че ние сме се били много отклонили отъ правия пжть за монастиря. Сега щомъ толкова добри вести научихме за Брѣстово, защо да си не отидемъ! Още довечера рано-рано можемъ да си бждемъ дома. Зимника ни бѣше пъленъ съ зимовище. Пъкъ и работица можеше да си намѣри тате. Бали ефенди и Юсуфъ кадията не ще позволятъ нѣкой зло да ни стори.

Това си приказваха тате, мама и баба.

Ние стигнахме до единъ голѣмъ потокъ, покритъ съ дебелъ снѣгъ и ледъ. По него можехме бързо да се спуснемъ до рѣка Бистра, а после по лѣвия ѝ брѣгъ право въ Брѣстово. И почнахме да слизаме. Следъ единъ часъ провидѣ се вѣче Бистра. Ние стигнахме на малка полянка. Тъкмо се готвѣхме да поседнеме, да се отморимъ, изведнашъ чухме на турски езикъ — дуръ! (стой).

Отъ дветѣ ни страни се показаха двама турци съ пушки въ ржце, съ ятагани забучени въ силяхъ.

— Стой! Извикаха ни още веднажъ и се спуснаха къмъ насъ съ враждебни намѣрения.